

■ **TÁBOR SLUNCE** aneb jak chutná strach

Netradiční povídání o přípravě a vedení jednoho tábora nebo možná jen oddílová sci-fi

Z třináctého tábora Bílého Orla nejsou fotografie ač jsem sebou táhl foťák a deset filmů. Tady jsem měl jiné priority a na mého milovaného „koně“ žel čas nezbyl. Z mlhy táborových událostí osmdesátých let minulého století mi zůstaly jen rozsypané vzpomínky.

S mojí pamětí si už zahrává ten dotěrný Němec Alois Alzheimer co mi schovává synonyma (nejen je), a tak je nejvyšší čas se vyjádřit zda třináctka byla nešťastné číslo nebo naopak (jak ji chápal pan Jaroslav Foglar), číslo šťastné. Odpověď nemůže být jiná. Ano, jak pro koho!

Nečekejte popis toho co vy si pamatujete. Netrvám na tom, že mé pocity, nálady a hodnocení jsou objektivní. Souhlasím s vámi, že tohle povídání je zcela „mimo vaší mísu“. V táborové kronice z roku 1982 se o těchto událostech popsaných v mých vzpomínkových eskapádách moc nedozvíte.

S podivem zjišťuji, že přirozená schopnost lidské paměti vytěšňovat negativní, nepříjemné zážitky mne dost minula. A naopak mnohé jiné táborové události z onoho roku halí selektivní amnézie, např. s hrůzou zjišťuji, že v retrospektivě nevidím to hlavní, rozesmáté a spokojené tváře táborníků. Byly tam nebo nebyly? Nevím.

„Děti se mají vychovávat tak, aby se později nevělely smutně životem a aby ne nechaly všechny poklady a krásy světa shnit jen proto, že by k nim nenalezly klíč.“ (Antoine de Saint-Exupéry)

■ Měsíce, týdny a dny před táborem

Prázdniny přede dveřmi a psal se rok 1982. Všichni bývalí členové oddílu a potencionální náčelníci starší 18 let (Balů, Roj, Kulička, Natanis), kteří by mohli tábor vést, už zavolala armáda – „...předvolání máš a na něm: vlast tě volá“. A tak, přestože nesnáším odpovědnost a vím to o sobě, měl jsem povinnost oddílu pomoci aby byla zachována kontinuita a tábor se mohl konat.

Několik roků jsem se kolem oddílu už moc nemotal, a tak jsem se nejdříve snažil zjistit v jakém stavu, pár týdnů (měsíců) před táborem, vlastně oddíl je. Děti (tedy bojovníků jak jsme je oslovovali) bylo žalostně málo. Na táboře by se tak jen obden střídali v zajišťování provozu služebních povinností (nákupy, voda, dřevo, vaření, noční hlídky atd.), a kde je to hlavní – hry, dobrodružství, kamarádství, boj o první místo... V Praze kluků kolem vedení oddílu ve věku teenagerů bylo dost, ale u mě v krátké době převládl pocit, že jsou sice parta prima kamarádů, ale jsou tam tak trochu sami pro sebe.

První mé nepopulární rozhodnutí stavělo na hlavu tradiční náборы nových členů. Ne na podzim, jak bylo zvykem (aby se stačili seznámit, začlenit, skamarádit a také oddíl mohl oddělit „plevel od zrn“), ale těsně před táborem (ona již jiná možnost nebyla). Samozřejmě to mohlo přidělat problémy, neboť tyto děti neznaly pravidla „hry na oddíl a tábor“, a nebo je dokonce někteří rodiče jen neperspektivně odložili do vhodné „prázdninové skříně“. Nebezpečí, že v oddíle nevydrží bylo velké, protože na táboře už nejde dělat velké ohledy a nováčci se musí vše učit za pochodu. Ale bylo to nutné, pokud oddíl neměl rezignoval na bohatý táborový program, na který byl zvyklý z minulých let.

Druhé nepopulární rozhodnutí bylo, že návštěvy na táboře si budou platit stravné. Vůbec to nebyla fobie Moliérova Lakomce nebo ekonomická nutnost (samozřejmě ne všem návštěvám to hrozilo). Jen jsem tím chtěl ztlumit nebezpečí, o kterém jsem byl přesvědčen, totiž, že se na táboře sejde na mnoho dní partička bývalých členů, kteří rozbourají zájem rádců o své družiny a o úspěšný plynulý běh tábora. Místo toho, aby oddílu a družinám v programu pomohli a také „pokecali“ s nováčky o tom, co vše oni v oddíle zažili, ukázali jací jsou

príma a zajímavými lidmi ti, co už oddílovou historií prošli, tak se budou bavit pubescentně či adolescentně „po svém“ mezi sebou, budit rozruch a destrukci. A tak jsem se ocitl na straně sýčků.

Třetí nepopulární rozhodnutí patřilo do sféry hygieny. Nechtěl jsem bojovníkům nadávat, že v jejich ešusu přečtu týdenní táborový jídelníček (a vysvětlovat ne-vysvětlitelné hygienické kontrole), házet provinilé ešusy do kopřiv a dohlížet zda si táborníci řádně esšálky myjí a vydolují i všechny již plesnivějící zbytky v jeho záhybech. Ešusy zůstaly na čaj, mléko nebo jiné pití. Ale na hlavní jídla jsem zakoupil pevné plastové hluboké talíře, které zůstávaly v kuchyni a služba je i umývala. Bylo to snadné, rychlé a hygienické. A tehdy i finančně zanedbatelné.

Navíc jsem do provozu táborové kuchyně zavedl některé novinky. Především odpolední svačiny byly jednoduché a často stejné. Půl litru mléka nebo jogurt a dva až tři rohlíky. Kdyby o tom slyšel exnáčelník a profesionální kuchař Balů, tehdy tč. na vojně, hned by věděl k čemu fasoval samopal „Sapik“ a já bych asi nepřežil. Myslím ale, že nikdo neremcal (na táboře nebyla lampárna...), a že to všem i takhle jednoduché chutnalo (...jídlo není povinné). Tedy žádné složité pomazánky a obložené chleby, ale odpolední volno pro službu a tak i možnost všech se účastnit her nebo úseku celotáborové etapovky.

V očekávání vydatných dešťů jsem dal vybudovat v Čingischánu*) stoly a sezení pro družiny, jednak jako jídelnu a s možností místa pro program večer nebo přes den i v době nepříznivého počasí. V zaměstnání jsem nechal udělat čtyři horní odrazná stínidla na cylindry pro běžné petrolejky, které zavěšeny do horního kříže mohly dobře osvětlovat prostor velkého stanu. Přes můj věštící pesimismus se zima za celý tábor nedostavila, nepršelo, ba nebylo ani zataženo. A tak jakýmkoliv pobytem přes den v Čingu si člověk koledoval, že se rychle změní ve vysušenou mumii.

Hledání nového místa pro tábor vyřešila Jelena (sestra Tuláka – jednoho ze zakladatelů oddílu), když nám zajistila zapůjčení místa, táborové louky, podsad, stanů i dalšího vybavení od oddílu, který sem pojedě až po nás v druhé polovině prázdnin. Dnes mohu prohlásit, že to byl oddíl pravděpodobně tzv. skrytý – skautský. I když jsme si o tom vzájemně neřekli, jen si mysleli své. Byla taková doba.

S Timmem jsme zajeli na budoucí tábořiště a na horní části svahové louky ve skalnaté, stromy porostlé remízce vyčistili studánku, Sagenem vydesinfikovali a později odebrali vzorky pro laboratorní rozbor pitné vody. Celé okolí s lesy, skálou a rovnou loukou na pobřeží říčky Sázavy mělo všechny až kýčové atributy vhodné pro vybudování tábora snů.

Začal jsem připravovat program. Navštívil bývalého oddílového člena Mauglího a požádal jej o zhotovení trofeje pro výherce celotáborového bodování Totem Rolfa zálesáka. Brko, zakladatel oddílu pomohl s nakreslením herních kartiček, já dal do kupy texty etapovky a Táborovou knížku s motivačními články, obrázky zálesácké praxe a stránky oddílové kryptografie (šifrování) pro herní potřeby.

Připravovaná táborová hra Stopou ztracené expedice měla vstupní hledání truhly a na něj navazovalo osm úseků. Vítězná družina etapy vždy získala jeden klíč. Pro otevření velké truhly, která byla jádrem herního tajemství a byla uzamčena zámky, bylo potřeba osm klíčů.

Představivost mně zvěstovala, že bude minimálně tři týdny pršet a tak jsem aspoň jeden úsek vymyslel tak, aby šel hrát v Čingu. Bylo to vyřešení hlavolamu – ne zrovna jednoduchého (úsek Tibetský hlavolam). Nechtěl jsem aby si nad tím „lámal hlavu“ jen jeden z družiny a ostatní koukali, a tak jsem vyrobil hlavolamy v množství pro všechny hráče – bojovníky. Nešlo o nějakou papírovou křížovku ale o hmotný dřevěný hlavolam, který si po hře táborníci mohli ponechat.

Jednu část jsem připravil skutečně drsnou (úsek Běh o život). Už nevím, z kterého spřáteleného oddílu jsem hru odkoukal. Pevně se zatlučou do půdy tři kůly vyčnívající cca jeden metr (lépe více) nad zemí a vytyčí tak dráhu podél rovnostranného trojúhelníka (délka stran podle věku a zdatnosti). Ke kůlu nasadí každá družina jednoho hráče. Na znamení se rozběhnou po trojúhelníkové dráze. Úkolem je dohnat oba hráče před sebou a dotekem vybít. Ovšem totéž mají za úkol i ostatní hráči. Běžec nemůže kličkovat. Může běžet dopředu nebo se zastavit a vzdát. Vystřídají se všichni v družině. Lze nasazovat takticky. Např. na silného protihráče nasadit slabého, obětovat jej, ale ponechat si do dalšího kola vlastního silného běžce apod. Každý hráč z družiny hraje pouze jednou. Je to hrozně vysilující, vyčerpávající, hodně o vůli vytrvat. Báal jsem se, aby někdo s touhou „vyhrát za každou cenu“, nezkolaboval.

Navrhovaná základní denní časová struktura táborového programu byla: Dopoledne výcvik tábornické praxe družin, odpoledne koupání, hry na louce a v lese, oblíbené oddílové sporty (lacrosse, softball, fotbálek, ragbíčko, baryboll), tradiční soutěže a průzkumné výpravy, nebo úsek celotáborové etapové hry, po večeri podle požadavků rádců – večery pod lampou, sauna apod.

(*) Čingischán (Čing) – *velký armádní čtvercový stan, kterému jsme již před lety vylepšili a zjednodušili konstrukci jedním středovým kulem s horním závěsným rozpěrným křížem, a zvětšili jeho prostor umístěním na podsadu.*

■ Cesta má je neznámá...

Na mě připadl úkol dopravit všechny účastníky (předvoj už odjel několik dní předtím) na místo budoucí plátěné osady. Jeli jsme několik hodin z Prahy vlakem, s podivem nikdo nevystoupil za jízdy, ani neztratil sčítací lístek. Ve stanici Sázava u Žďáru jsme opustili vlak a já byl překvapen, že si v kupé nikdo nic nezapomněl a na peróně jsme – i po přepočítání – byli všichni. Začínalo to „nebezpečně“ dobře.

Normální by bylo sejít silničkou dolů ke kamennému mostu u vesnice, poté vzhůru a projít obcí Sázava, stočit se doprava cestou až k Státnímu statku. Dále pořád rovně přes mnohá pole až k lesu a louce svažující se do údolí k řece a poté sejít na její břeh, kde vystavíme tábor. Tahle cesta se mi ale zdála nudná a navíc se vyhýbala tomu nejkrásnějšímu v krajině. Zvolil jsem jinou cestu – „zkratku delší a méně pohodlnou“ – trochu dobrodružnou a kličkující romantickým údolím.

Od nádraží jsme sešli širokým úvalem více vpravo a tím se vyhnuli mostu a obci. Zastavili jsme se na břehu Sázavy. Každý nesl na zádech ruksak, velký kletr nebo krosnu. Stezka po které jsme potřebovali dále jít vedla na druhé straně řeky. Vybídl jsem oddílové táborníky aby se zuli a řeku přebrodivili. Samozřejmě jsem skrytě uvnitř trpěl představou a bál se, že někdo uklouzne a „zahučí“ i s batohem do vody (třeba já s táborovými penězi, krosnou a foťákem). Nebo ještě hůře, šlápne ve vodě na rozbitou lahev a rozřízne si chodidlo. Ale všichni jsme i se svými „popelnicemi“ na zádech zdárně překročili řeku a po obutí pokračovali pěšinou, která sledovala meandrující Sázavu.

V údolí se střídaly louky a místa zarostlá keři, stromy a houštinami vábící tajemnem. Asi po dvou až třech kilometrech cesty se začaly ozývaly otrávené hlasy „...kdy už tam budeme?“. Bylo vidět, že „hra na soumary“ pod spalujícím sluncem už nikoho nebaví. Asi jen já jsem cítil krásu údolíčka s protékající říčkou, mne voda nabíjí – vždyť jsem narozen ve vodním znamení! Bohudík, po chvíli jsme došli ke skále s úpatím spadajícím až k hladině. Účastníkům pochodu jsem vysvětlil: „Teď všichni vyjdeme travnatým svahem nahoru, obejdeme zalesněný vrchol skály a na druhé straně dole už uvidíte louku, kde si postavíme tábor.“ Stalo se. Včas jsem tak táborníky uchlácholil před vzpourou.

■ **Tábor v přívětivé i když v nevšední krajině**

Tady nevládl drsný a všudypřítomný tajemný šerosvit jako v labyrintech skalního města a meandrech Chřibské Kamenice u Dolského mlýna na táboře V údolí mlh v létě roku 1975. To místo v srdci Národního parku České Švýcarsko jsem až do tábora Slunce považoval za nejkrásnější.

Zde byla jiná romantika. Prosluněná táborová louka, řeka i okolní krajina oddílového tábora v roce 1982 byla mnohem měkčí a laskavější.

Na břehu řeky Sázavy vyrostl kruh stanů a v jeho středu stožár s „květem“ oddílové a družinových vlajek. Táborový kruh plátěné osady otvírala vysoká vstupní brána. Nedaleko postavený baryboll, teepee, sauna, oznamovatel, velký stan Čingischán na podsadě se stoly a sezením pro družiny a vedení, táborová kuchyň se zásobákem a prostorem na zpracování dřeva. Blízko na řece mycí plato a dřevěný můstek s cestou na druhý zalesněný břeh, kde hlouběji v lese stály dvě táborové „kadibudky“.

Kousek proti proudu říčky stála vysoká skála s čepicí smrkového porostu z jedné strany spadající do hlubší zátoky a z druhé zakousnuta do travnaté stráně. Takový protáhlý, pozvolný svah stoupal nad celým táborovým ležením. Nahoře by uzavřen lesem, který ve svém okraji skrýval starou nepoužívanou železniční trať (železniční vojsko). Vedla v mělkém kaňonu a v kolejišti už vyrostly náletové stromky. V otevřenější části tratě byly pro odvodnění svahů malé tunely kterými se dalo prolézt. Koleje ve směru po proudu se stáčely k řece a pokračovaly přes rozpadající železniční most. Celé širší okolí tábora bylo obklopeno hustými keři a lesy s mělkou říčkou pro vodní radovánky. Myslím, že poskytovalo klukovským duším správnou dávku divočiny, dobrodružství a romantiky.

■ Dlouho jsem předstíral klid...

Problémy začaly dřív než jsem čekal. Zařídilo to slepé střevo Franty v den zahájení tábora. Timm („styčný důstojník“ přes kuchyňské laskominy s akreditací zdravotníka Československého Červeného kříže) jej odvezl na motorce do nemocnice, kde si jej sice ponechali, ale lékařům se podařilo zánět rozehnat a tak se po několika dnech bojovník Franta zase vrátil do tábora celej.

Ale to byla jenom taková úvodní rozcvička.

Neuběhl ani týden a od lesa se dolu k táboru přibližuje starší pán s paní. Vyšel jsem jim vstříc, nechtěl jsem aby se někdo bez zdravotního prověření proměnával táborem.

Když jsme se setkali, já pozdravil a ptám se: „Co potřebujete?“ „Tak jsme si pro vnuka přijeli..., psal, že si máme pro něj přijet. Důvod? Důvod neuvedl,“ povídá pán. „Já ale o ničem nevím,“ odvětil jsem. Přivedl jsem tedy dotyčného hoch a nechal je o samotě ať si to spolu vysvětlí.

Od jeho prarodičů jsem se posléze dozvěděl, že kluk má problémy s ledvinami, a když i jen trochu prostydně, tak se v noci pomočuje. A že už mysleli, že se chlapec toho zbavil. Samozřejmě se mi tím problémem hoch nepochlubil a v jeho zdravotní kartě od rodičů nebyla žádná taková zmínka.

Stranou jsem prarodičům vysvětlil, že zde máme zdravotní stan, náhradní spacáky a že zajistím, aby jej noční hlídka několikrát vzbudila, aby se mohl dojit vyprázdnit (ve 12 letech trápí inkontinence 4 % dětí a v 15 letech se vyskytuje ještě u 2 % adolescentů). Rozhodnutí jsem nechal na nich, „netlačil jsem na pilu“, chápal jsem, jaké několikadenní stresy a nápor na klukovské sebevědomí musel prožívat v obavě, že se na táboře jeho hendikep bez porozumění provalí.

Nakonec se rozhodli hocha odvést do Prahy a postarat se o něj. Vyťukal jsem na stroji potvrzení, že si táborníka odváží a přebírají do své péče.

Jeden úsek celotáborové hry – myslím, že se jmenoval Světlo smrti – jsem připravil večer po setmění. Podařilo se mi nedaleko tábora nalézt nevelký les, kolem dokola obklopený polem a loukou spadající až k řece. Takové ohraničení herního prostoru bylo ideální, aby mi nováčci nezabloudili a do rána „nekufrovali“ noční krajinou.

Rozmístili jsem v lese na kmeny stromů baterky s odebranou krytkou a nahá žárovka tak osvětlovala pouze připevněný lístek s textem a číslem. Úkolem družin bylo místa s texty objevit, text si zapamatovat a složit jej podle čísel. Upozornil jsem bojovníky, že když jdou za zářícím bodem v lese, že snadno narazí na větev nebo strom. A tak musejí mít před hlavou napřaženou ruku, aby se ochránili.

Šlahounek, později s indiánským jménem Canozewa (mladší bratr bývalého úspěšného oddílového člena Natanise), byl ve věku, kdy začal všechno vyhrávat, a byl rozhodnut zase zvítězit. Po signálu začátku hry vyrazil přes řeku k lesu jako splašený a utržený ze řetězu...

Ráno hned po budičku mně oznámil, že v noci při hře narazil na větev a že na jedno oko nevidí. Timm (nebo to byl Bobr?), jako vždy ve stoickém klidu (a za to bych mu svatořečil), jej na motorce odvezl do nemocnice a já hodiny chodil po táboře sem a tam s hlavou plnou strachu a depresivních myšlenek.

Když jsem konečně zaslechl zvuk motorky a viděl, že řidič za sebou veze spolucestujícího s hlavou v modelu „Jan Žižka“, očekával jsem nejhorší. Ale na oku bylo „jen“ škrábnuto bělmo, panenka nebyla zasažena. Zato já byl už hodiny od strachu zpoceny až po slipy.

Samozřejmě série tří nestačila, a tak muselo přijít ještě něco do čtveřice. A přišlo.

Jeden z nováčků při hře na barybollu upadl a zlomil si ruku. Cestovat na motorce do nemocnice nemohl, neboť pohupování po cestě mu působilo třením zlomených kostí značnou bolest.

Timm v bohorovném klidu jen řekl, že jede zajisti nějaký odvoz, a já s klukem šel pomalu směrem ke státnímu statku a silnici. Tam už Timm čekal s předsedou JZD, který služebním moskvičem kluka odvezl do nemocnice.

Po několika hodinách se vrátili a pacient už neotíral slzy, ale vesele mával rukou v sádře. Byl to trochu rošťák, ale takoví kluci bývají často aktivním motorem v oddíle.

Jen několik hodin po návratu z nemocnice (po letech ruku do ohně nechci dávat, – možná až druhý den) vidím, že na louce se hraje Král vysílá své vojsko.

Hoch se sádrou na ruce běží proti hradbě těl a snaží se prorazit řetěz spojených paží. Přelétává přes ně. Padá...!

Nevydržel jsem – někdy prostě nejde udělat správnou věc – nervy povolily. Vykřikl jsem něco co zmrazilo a zastavilo všechny hráče (myslím, že až to toho okamžiku mě nikdo v oddíle křičícího nezažil). Kluk s čerstvou sádrou na zlomené ruce si sedl otráveně vedle hřiště. Už klidněji jsem mu vysvětloval, co by se stalo pokud se mu kosti v sádře hnou a špatně srostou...

A pak jsem si s hrůzou všiml zpovzdálí stojícího Bobra, asi hru řídil. To bylo ode mne velké fópa (faux-pas). Měl jsem vydržet, jít za Bobrem a on jako vedoucí hry měl zařídit změnu. Dodnes (po desítkách let) se v duchu stále Bobrovi omlouvám a těžko se s tím vyrovnávám.

■ Ryba a host třetí den smrdí

Tato lidová moudrost pokulhává na obě nohy, když host přichází bez postranních úmyslů a sobeckého zájmu, aby pomohl, opět nahlédl, nasýtil laskavé vzpomínky a na okamžik se vrátil do oddílového „dávno již“. Takovým jsou náš tábor i srdce otevřené.

Myslím, že nejdéle se zdržela (cca týden) mladá dvojice jednoho bývalého člena se svou přítelkyní. Obsadili na celou délku svého pobytu teepee a snad každý večer jim uvnitř hořel vysoký oheň. Báł jsem se, že když se neukočírují, tak indiánský stan chytne a shoří – „...to na studený zemi ještě uměli jsme milovat a spát...“ (píseň Jižní kříž) – asi jak kdo. Teepee dlouho do noci zářilo. Signalizovalo inicializační přechodový rituál, nebo jen hřálo a svítlo jak maják zbloudilým?

Někdy slečna ležela na louce a opalovala se nebo si dvojice odešla někam mimo tábor. Nechci to škaredě hodnotit, ale tábor Bílého Orla nebyl navyklý stát se někomu rekreační destinací.

Na několik dní přijel i známý člen B.O. (tč. na základní vojenské službě), vynálezce a konstruktér duralové lakrosky a inspirátor oddílové táborové sauny Kulička. Moc jsem ho nesledoval, ale bylo mi jasné, že se ihned zapojí do oddílového dění na táboře. Víím, že proto přijel, bez toho by nemohl volně dýchat a dobít tak „baterky“ na další povinný čas v armádě.

Na tábor také dorazila další významná oddílová postava Roy – pátý náčelník Bílého Orla (také tč. na vojně). I on se začal hned zajímat o oddíl a připravovat pro táborové bojovníky „vypečené“ hry. Na závěr se rozloučil dlouhým rýmovaným zápisem do táborové kroniky.

Jako poslední se na táboře objevil (sic pouze na necelé dva dny) populární družinový rádce z konce sedmdesátých let Bena se svou přítelkyní. I je bylo snadné spatřit družně a s úsměvem v houfu táborníků a večer s kytarou v Čingu veselými i romantickými písněmi rozdávat dobrou náladu.

(Jen pro upřesnění historie: Od Roye a Bena s přítelkyní jsem nechtěl zaplatit stravné. U Kuličky si to nepamatuji, ale předpokládám, že jsem také zohlednil, že tam byl především potřebným a zdatným pomocníkem oddílu a ne pseudo-návštěva.)

■ Jak jsem slyšel „trávu růst“

Nedaleko táborové kuchyně vedla sotva znatelná pěšinka, mířila na dřevěný můstek přes řeku a na druhém břehu vlevo dál do kraje. Po této cestičce celé dny nikdo nešel, až jedno odpoledne se stala náhle rušná. Střídali se na ní pěšáci v podivných mundúrech. Něco ve směsi vojáků z první světový a kovboji či desperáty z filmu Tenkrát na západě. Prostě: „*Táhnou krajinou strží a tůní, muži z Shakespearových sonetů, postavy divnejch tvarů a vůní, přízraky červenejch baretů...*“ (z písně Zvláštní znamení touha). A protože po přechodu mostku nepokračovali vlevo po stezce a dál do kraje, ale stáčeli se vpravo proti proudu řeky, nedalo mi to a šel jsem prozkoumat, kam míří...

Tajná obhlídka byla úspěšná. Kousek nad naším táborem na břehu Sázavy na malém, podlouhlém a úzkém palouku byla připravena pagoda pro oheň a nechyběl ani sud piva. Je to jasné, trempové tady pořádají potlach.

Vyhodnotil jsem to jako značné nebezpečí. Až sud piva vypijí, tak je může napadnout jenom jedno. Přepadnout tábor! Informoval jsem táborové hlídky a sám jsem dlouho nešel spát. Když se stále nic nedělo, tak jsem asi kolem druhé v noci zalehnul. Před šestou ráno jsem byl zase na nohou. Šel jsem se zeptat noční hlídky, zda nebyly nějaké problémy. Dozvěděl jsem se: „No, asi kolem čtvrté přišli dva trempové, že je jim zima, a že by nám rozřezali nějaké dříví, že se tím zahřejí...“

Při raním nástupu vidím jak nahoře z lesa vyšli čtyři trempové a míří k táboru. Dlouhé kabáty až na zem jak bandité Cheyenna. „*Slunce pálí, nízko nad zemí žene vítr všudypřítomný prach a jednotlivé postavy nevyhnutelně kráčí vstříc svému osudu...*“ (Tenkrát na Západě – z textu filmového distributora.)

Když na táboře začala stoupat na stožáru státní vlajka, trempové se zastavili a smekli klobouky. Po ukončení oddílového nástupu a rozchodu pokračovali v cestě. Přišli si prohlédnout tábor...

*„Oheň je oltář trempů, potlach je trempskou mší,
zní ze všech našich kempů, jen hluší neslyší...“*
(z písně Trempská mše)

■ Něco moudrého nakonec?

Něco moudrého na konec textu mne nenapadá. Jen upozornění – protože zde spíše zaznamenávám svůj strach z pocitu odpovědnosti – jak rozdílně mohou být u každého prožívány stejné události. Vzpomínky proseté prizmatem povahy, zasažené osobními vlohy a vlastní senzitivitou, formovány životní zkušeností. Jak jste si jistě už všimli, jsem tak trochu příznivcem teorie „být ve střehu“.

Závěr rád vyplním poděkováním všem těm, o kterých se tady nerozepisuji. Ale právě bez nich by 13. tábor nebyl tím táborem Slunce (po celou dobu bylo na táboře slunečno) a věřím, že si z něho někteří odnesli i trochu toho svitu ve svých duších na další stezku životem. A to – ač jsem to nedával moc najevo – jsem vám od srdce přál!

Pe-pa (Praha, 1. 10. 2019)

PS/ Pokoušel jsem se některé své vzpomínky ověřit, ale kdekdo na konkrétní události vzpomíná jinak a dokonce si někteří vzájemně protiřečí. Nechal jsem tedy toho, protože výsledek by možná byl cimrmanovský, že tábor v roce 1982 ani nebyl, a vše je vlastně jen oddílová sci-fi.

Pár jmen a čísel na věčné časy (zdroj táborová kronika):

■ Boj o nejlepšího rádce		
1. místo	Rozum	608 bobů
2. místo	Vítek	574 bodů
3. místo	Robi	474 bodů

■ Družinový turnaj v softballu

1. místo	Rackové	3 body
2. místo	Bobři	2 body
3. místo	Jeleni	1 bod

■ Hodnocení squaw (táborová služba)

1. místo	Jeleni
2. místo	Rackové
3. místo	Bobři

■ Táborová soutěž v barybollu (jednotlivci)

1. místo	Šlahounek
2. místo	Honza Votruba
3. místo	Radek

■ Člověk, nebo zvíře

1. místo	Nandu
2. místo	Timm
3. místo	Bobr

■ Quonab tábora 1982

David

■ Táborová pocta čistoty

1. místo	Bobři
2. místo	Rackové
3. místo	Jeleni

■ Turnaj v lacrosse

	Jeleni	Rackové	Bobři
Jeleni	rodový	9 : 6	4 : 4
Rackové	6 : 9	turnaj	13 : 3
Bobři	4 : 4	3 : 13	tábor 1982

Rody	Body	Skóre	Umístění	Střelec rodu – góly
Jeleni	3	13 : 10	1.	Rozum 7
Rackové	2	19 : 13	2.	Vítek 11
Bobři	1	7 : 17	3.	Šlahounek 4

■ Boj o totem Rolfa zálesáka (celotáborové bodování jednotlivců)		
1. místo	Šlahounek	741 bodů
2. místo	Radek	714 bodů
3. místo	David	683 bodů
4. místo	Aleš	672 bodů
5. místo	Honza V.	651 bodů
6. místo	Roman	623 bodů
7. místo	Franta S.	568 bodů
8. místo	Michal	555 bodů
9. místo	Sváťa	547 bodů
10. místo	Ondra	519 bodů
11. místo	Vláďa	447 bodů
12. místo	Mirek	371 bodů
13. místo	Franta T.	361 bodů
14. místo	Honza L.	260 bodů

■ Stopou ztracené expedice (táborová družinová etapová hra)		
Rody:	Rádci:	Vítězství v etapách:
Jeleni	Rozum	4x (4 klíče)
Bobři	Robi	3x (3 klíče)
Rackové	Vítek	1x (1 klíč) + úvodní nalezení truhly